

lává předpisů čl. 328 a 329 obch. zák. Tyto předpisy jsou sice předpisy hmotného práva, ale vztahují se jen na lhůty ku plnění závazků z obchodních smluv, nikoliv na propadné a promlčecí lhůty. Než i kdyby obdobně i tyto lhůty měly býti posuzovány podle oněch předpisů, musilo by právě podle nich býti rozhodnuto proti žalobci, neboť by musilo býti použito období čl. 330 obch. zák., ustanovujícího, že, případně-li poslední den lhůty, do které má býti plněno, na neděli nebo všeobecný svátek, musí býti plněno nejpozději v předcházející den, takže by žaloba, když poslední den promlčecí lhůty, 9. září 1923, připadl na neděli a předcházející den byl svátkem, byla musila býti podána již dne 7. září 1923. Z tohoto patrně nemožného výsledku plyne také, že nelze obdobně na propadné a promlčecí lhůty rozšiřovati ani předpisu Šu 903 obč. zák. v novém doslovu, třebas se vztahuje nejenom na lhůty k plnění, nýbrž i na lhůty ku prohlášení. Dle svého doslovu a systematického zařazení týká se i tento předpis jenom lhůt práva obligačního, jsa dle motivů jen přizpůsoben pravidlům práva obchodního a procesního. Také z ustanovení, že strany mohou smluviti něco jiného, plyne, že může býti vztahován jenom na zákonné lhůty povahy dispoitivní, nikoliv na lhůty promlčecí, jež nemohou býti úmluvou stran prodlouženy (§ 1502 obč. zák.). Kdyby bylo bývalo třetí dílčí novelou zamýšleno změnit také předpisy o lhůtách propadných a promlčecích, byl by to zákon dojista všeobecným předpisem nebo na příslušných místech zákona vyjádřil. Že § 89 zák. o org. soudů netýká se lhůt hmotného práva, plyne rovněž z jeho zařazení a doslovu. Vztahuje se výslovně jen na zákonné a soudcovské lhůty k úkonům soudního řízení, z čehož jest patrné, že pod slovy »v občanských právních věcech« nelze rozuměti také právo hmotné, nýbrž jenom, na rozdíl od práva trestního, formální právo civilní, toto ovšem všechno, tedy nejenom právo procesní, nýbrž i řízení nesporné. Vzhledem k tomu, že se žalovaný dovolává starších opačných rozhodnutí z roku 1899 a 1900, sluší podotknouti, že novější praxe se změnila, a poukazuje se v té příčině jmenovitě na plenissimární rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 22. dubna 1902, čís. 577 úř. sb., pak stejné rozhodnutí ze dne 26. května 1915, kniha judikátů čís. 228, a ne zdejší rozhodnutí sb. n. s. 3759 a 3854.

Čís. 4231.

Doložka v obchodních podmínkách, že reklamace se uznávají jen do určité doby, jest pro druhou stranu závazna jen tenkrát, projevila-li s ní výslovně nebo konkludentním činem souhlas.

V tom, že objednatel prodal dále dílo, jež se ukázalo napotom vadným, nelze shledávati vzdání se nároků ze správy.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 966/24.)

Žalobkyně obarvila pro žalovanou látku. Proti žalobě o úplatu za barvení namítla žalovaná navzájem pohledávku na náhradu škody, ježto látky byly obarveny vadně, pročež musela zákazníkům, jimž látky dále dodala a kteří zjistili vadnost obarvení, poskytnouti značné slevy. P r o-

cesní soud první stolice uznal žalobní nárok sice po právu, zároveň však uznal po právu vzájemnou pohledávku žalované, a prohlásil žalobní pohledávku za zaniklou započtením. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně uplatňuje jedinečně dovolací důvod podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s., leč bezpodstatně. Dovolatelka poukazuje opětně, jak to již v první a druhé stolici učinila, na žalované prý známou doložku ve svých obchodních podmínkách, dle které uznány byly jen reklamace, v 8denní lhůtě vznesené, a přikládá doložce této závaznost pro sporný případ. Než v té příčině jest plně souhlasiti s názorem obou nižších stolic, že závaznost doložky té řídí se zásadou Šu 863 obč. zák., takže neváže jako jednostranná nabídka druhou stranu, nebyla-li touto aspoň mlčky přijata. Dovolatelka nebyla a není s to poukázati na okolnosti, z nichž by se dalo rozumně usouditi, že mlčení druhé strany znamenalo souhlas s onou podmínkou. Schází-li však tento souhlas, není řeči o smluvním zkrácení lhůty Šu 933 obč. zák. a jest souhlasně s nižšími soudy míti za to, že nenastalo promlčení námitky z díla vadně dodaného (§ 933 obč. zák. posl. věta). Dovolatelce nelze však přisvědčiti ani potud, že shledává vzdání se práva ze správy v dalším odprodeji dodaného zboží žalovanou. Nejde o schválení vadného zboží, obdobné onomu při kupní smlouvě podle čl. 347 obch. zák., neboť v tomto případě bylo zboží, jež patřilo žalované, určeno pro další rozprodej v zpracovaném stavu a jest zcela nerozhodno, zda bylo zboží to dále prodáno či zda zůstalo žalované na skladě; z této okolnosti nelze nikterak usouditi na vůli žalované vzdáti se nároku na náhradu škody, který uplatňuje zcela všeobecně důsledkem zaviněného nedodržení smlouvy o dílo po rozumu poslední věty, první odstavec Šu 932 vzt. poslední věty Šu 1167 obč. zák.

Čís. 4232.

Podrobil-li se klient rozhodnutí advokátní komory o upravení palmárního advokátova účtu, jest rozhodnutím komory vázán.

Pokud lze v chování se účastníka, jemuž byl vystaven palmární účet, týkající se více účastníků, spatřovati uznání závazku zaplatiti celý účet.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 1035/24.)

Žaloba o zaplacení advokátova palmárního účtu byla o b ě m a n i ž-ší m i s o u d y pro tentokráte zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Nesporno jest, že žalobce konal pro žalovanou a pro jejího syna v uplynulých letech různé práce právnické. Za práce tyto zasílal žalobce